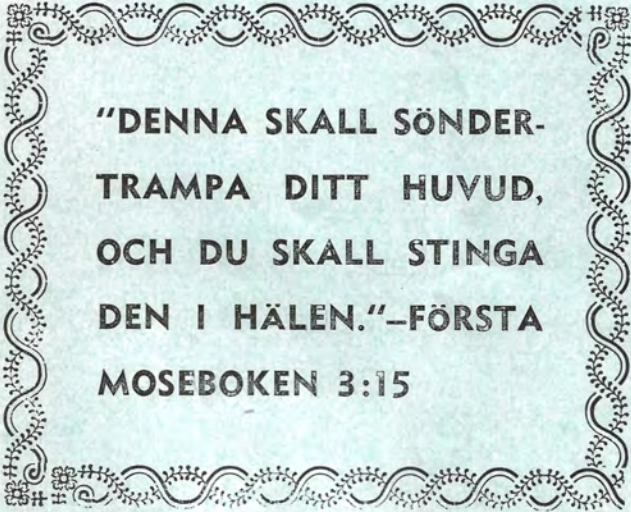

DAGNINGEN

**"DENNA SKALL SÖNDER-
TRAMPA DITT HUVUD,
OCH DU SKALL STINGA
DEN I HÄLEN."—FÖRSTA
MOSEBOKEN 3:15**

FÖRKUNNARE AV KRISTI NÄRVARO

DUBBEL-NUMMER

Oktober 1956 November

Från Redaktionen.

Det här numret av Dagningen handlar till största delen om konventet i Stockholm den 1—3 september 1956.

För att glädja de många av våra kära vänner, som icke hade tillfälle att deltaga i konventet, har vi därför sökt att återge så mycket som möjligt av det som där förehades.

Det var en imponerande syn som mötte deltagarna vid inträdet i samlings salen å Kungsholmens studiehjem vid Pipersgatan 23 å Kungsholmen i Stockholm. Åtta nationers flaggor prydde fonden och borden, symboliserande samarbetet med dessa i Sanningen. Dessa nationer voro: Sverige, Amerika, England, Tyskland, Danmark, Norge, Finland och Italien. Ett sextital vänner, hade samlats till konventet från olika delar av Sverige, Danmark och en syster från U S A., när undertecknad hade glädjen att hälsa deltagarna välkomna. Hälsningstalet finns återgivet på annat ställe i detta nummer av Dagningen.

Samtliga talare behandlade sina föredrag på ett sätt, som visade att de voro väl förtrogna med sanningen och sina ämnen. De var instruktiva och inspirerande. Det var en stor glädje att se huru gamla vänskapsband förnyades och nya sådana knötos mellan deltagarna och den glädje över att på detta sätt få samlas för att gemensamt fröjdas över vår gemensamma dyrbara tro.

Denna glädje fördjupades än mer genom de samlingsstunder, som våra tre systrar i Stockholm, (systrarna Ström, Nordsjö och Svenne) anordnade i deras hem på kvällarna, efter det mötena avslutats å konvent-platsen. Samtal, sång och bön förenade oss alla och gav en försmak av "en glädje i fullt mått och i överflöd", såsom aposteln Paulus talar om i 2 Kor. 7: 4.

Serveringen av mat och förfriskningar hade anordnats på ett mycket praktiskt och betryggande sätt av studiehemmets Rektor och medarbetare. Detta rönte också stor uppskattning av alla och broder A. Karlén framförde konventets särskilda tack därför.

Sången och musiken från piano, fiol och gitarr klingade harmoniskt utförd av bröderna Einar, Olsson och Syster Eriksson.

Konventets eftermäle blev mycket positivt. Deltagarna gåvo på olika sätt till känna att de ansåg det var nyttigt att detta konvent kom till stånd ur mer än en synpunkt. Samtliga, som uttalat sig, förklarade att konventet varit mycket lyckat, ande- och kunskapsberikande, och ord sådana som: "härligt, uppbyggligt, oförglömmeligt" hördes på konventets sista dag från många av deltagarna, både från Danmark och Sverige.

Allt detta är orsak till stor glädje och tacksamhet till vår himmelske Fader, för att han hörde de många böner, som uppsänts från bröder och systrar i Sanningen, att Herren måtte välsigna konventet och dess deltagare. Men inte välsigna endast dessa. Han skall också välsigna alla våra vänner av samma gemensamma dyrbara tro och hopp. Alla de gamla och sjuka eller på annat sätt avsidetagna, ty "*Herren är god mot alla och förbarmar sig över alla sina verk.*" (Ps. 145: 9).

Det lider nu mot årets slut och det är då tid för att *förnya prenumerationen*, om den utgår vid årsskiftet.

Med glädje kan konstateras ett ökat intresse för Dagningen och de uppmuntrande breven, präglade av tacksamhet för Dagningens goda innehåll, ökar dag efter dag.

Bröderna Anders och Stigs medverkan med artiklar o. s. v. samt nya bidragsgivares tillkomst jämte troheten från de förutvarande bådär gott för framtiden, som annars skulle vara dyster.

Ökade omkostnader i samband med utgivningen av Dagningen talar för att höja prenumerationspriset, en åtgärd som även med hänsyn till det sjunkande penningvärdet är motiverad.

En nyhet, som säkert kommer att hälsas med glädje hos Dagningens läsare och vänner kan kanske införas snart. Många bland vännerna,

och även ledande bröder, har uttalat sin önskan om att särskilt utrymme skulle beredas i Dagningen för behandling av "frågor och svar från läsekretsen". Den som har något allvarligt spörsmål rörande Sanningen, skulle således vara välkommen med detta och då skulle Dagningen alltså bli en mötesplats för utbyte av tankar om sådant som tränger efter svar. Förutom intresset bland vännerna i denna sak, är ju detta också en ekonomisk fråga, enär varje sida i Dagningen kostar pengar och prenumerationspriset inte täcker mer än en liten del av utgifterna, trots att arbetet utföres utan kontant ersättning (Red. är tacksam för att få del av vännernas uppfattning i denna sak.)

På grund av utrymmeskäl måste fortsättningen av artiklen "De fingo leva och regera", som påbörjades på sidan 31 i förra numret av Dagningen, stå över till ett senare nummer. Detsamma är förhållandet med den utlovade fortsättningen av "tempelhuset av Hesekiels tempel", på sidan 25.

Till sist vill jag framföra min stora tacksamhet till alla som på ett eller annat sätt bidro till att förverkliga konventet i Stockholm. Jag tackar även ödmjukt och med glädje alla bidragsgivare som ekonomiskt stöder Dagningens verksamhet. Jag är också tacksam för alla de uppmuntrande brev, som vännier i Amerika, Tyskland, Danmark, Finland och Sverige har sänt Dagningen. Det är en styrka och tröst i arbetet som är både tröttsamt och svårt. Det utgör även ett bevis på Herrens underbara ledning och trofasthet. Må vi alla säga till varandra:

"Låtom oss icke förtröttnas att göra vad gott är, ty om vi icke uppgivas, så skola vi, när tiden är inne, få inbärga vår skörd". (Gal. 6: 9).

Red.

Stockholmskonventet.

Från en deltagare i Dagningens septemberkonvent har vi mottagit följande som vi med nöje inför.

Tänk att vi var så många, som kunde samlas till konvent. Ofta är vi ensamma eller endast helt få och glömmer kanske modlöst bort att det också i vår tid finns åtskilliga som rannsakar Skrifterna.

Det var högtid, när Dagningens redaktör gav oss den historiska återblicken och hälsade oss välkomna. Och vi kände starkt gemenskapen inte blott med alla Sanningens vänner i de 8 Dagningen-länderna, vilkas tidningar vi har och känner till och vilkas flaggor prydde konventborden och estraden i vår samlingsal utan också med alla andra som följa Mästaren. Hälsningarna, som sänts konventet bestyrkte denna känsla. Varje hälsning var ju både vittnesbörd och predikan, både längtan och kärlek, både forskare i Skrifterna och iakttagande av tids-tecknen och vaksamhet, både förbön och begäran om förbön. Hälsningar hade kommit från Bröder Emil Carlson i Månsbyn och Syster Anna Bengtsson i Fjälebo, Inez och Lennart Liiro i Hälsingfors som representanter för de 13 vänner som undertecknat denna hälsning, R. Liese i Hälsingfors, Tammerforsvännerna, Saara och Wäinö Berghäll i Tammerfors, Harriet och David Falck i Norge, Lotte och Rolf Hagelstein i Tyskland, W. N. Woodworth i the Dawn i USA, Kirstine och Marinus Pederson i Flo i Danmark, Hanna och Chr. Nielsen i Aalborg samt Emmy och Otto Ziegler i Söborg. I brev till Dagningens redaktör hade ett stort antal vänner sänt sina hälsningar, och muntliga hälsningar framfördes också i stort antal av olika deltagare. Alla hälsningar mottogs tacksamt, men mest kärkommen och gripande var ändå hälsningen från broder G. Sandblom i Göteborg, som en gång startade Dagningen och som skulle ha varit ordförande en av dagarna i konventet, fast han av sjukdom blev förhindrad komma.

Den yttre ramen för konventet var det allra bästa. Inte visste vi, att det mitt i Stockholm ligger ett studichem, som är en öppen dörr för

sanningens vänner och där vi trivs så bra. Där bedrivs en stor gärning, till synes i det tysta, men vi gladdes och hänfördes, när rektor Stig Dominique berättade om den.

Programmet gick programenligt. Broder Anders Karléns föredrag om "Den gudomliga tidsåldersplanen" blev en nyttig och intressant genomgång av en väsentlig synpunkt för att bibelstudiet och forskandet inte skall fara vilse och den stora väggskissen var en utomordentlig belysning. Broder Johannes Hasselgaard var en glad och god bekantskap. Han talade om "Trons goda kamp" och hans allvarliga förkunnelse blev till stor glädje. Rektor Stig Dominique föreläste om "Den stora försoningsdagen beslyst av Nya testamentet". Det blev en sär egen bibelstudie, som tvingade lyssnarna till spänd uppmärksamhet och som under hänvisning till grundtexten kastade ljus över åtskilligt. Undertecknad fäste sig särskilt vid att uttrycken "evärdlig" och "evig" har med tidsålderssynen att göra, och att grundtexten uttrycker Guds avsikt, när tidsåldersplanen antydes i Ef. 3: 11.

Redaktören för Dagdry i Danmark, Broder Herman Larsen, berättade om sitt liv och hur han leddes fram till sanningen. Med spänning avvaktades Broder Karléns föredrag om "Den stora pyramiden vid Gize", som också var belyst av såväl stor väggplansch som skioptikonbilder. Det blev inget sensationellt utan en noggrann och mycket intressant belysning av pyramiden utifrån den gudomliga tidsåldersplanen och en reflexbelysning av tidsåldersplanen utifrån pyramidens plan och mått. Det fanns förvisso ingen av lyssnarna som inte fick klart för sig, att också den stora pyramiden är ett Herrens vittne.

Broder Emil Andersson, som är ledare för Göteborgsförsamlingen, gav en klar sammanfattning av "Sanningens grundtankar", och broder A. Christensen från Slussemöllen gav oss på ett gripande sätt synen av "Vårt saliga hoppes fullbordan". Som avslutning på konventet talade Dagningens redaktör allvarligt och ingående om "Livets krona".

Det sjöngs mycket på vårt konvent, och man kände att det också bads mycket. I samtalen behandlades frågor som stod i samband med föredragen, hälsningarna och mötesordningen.

Konventet är slut. Vi är ett starkt och gott minne rikare, när vi nu mer eller mindre ensamma fortsätter att följa Herren, medan vi söker utrannsaka Skrifterna och tyda tidens tecken. Vi är inte ensamma. Vi har gemenskap med alla Sanningens och Dagningens vänner, och kanske vi snart möts igen på konvent i Danmark, Finland eller Sverige.

Br.

Hälsningstal vid konventet

av br. Einar Dominique.

"Detta är den dag, som Herren har gjort. Låt oss på den fröjdas och vara glada." (Ps. 118:24).

"Jag har utvalt Sanningens väg, dina rätter har jag ställt framför mig." (Ps. 119: 30).

"Huru skall jag vedergälla Herren alla hans välgärningar mot mig etc." (Ps. 116: 12—14).

Dessa tre bibelcitater vill jag taga som utgångspunkt för de välkomstord, som vill tjäna till inledning av vårt konvent här i Stockholm.

Vi tror att det är Herren, som har gjort den här dagen och det i mer än en bemärkelse. Det är Herrens nåd, som är ny för varje dag, men för Sanningens Vänner i Sverige är det en särskild bemärkelsedag. Därför vill vi nu fröjdas och vara glada.

Helt säkert riktas våra tankar tillbaka i denna stund. Detta gäller särskilt för de Sanningens vänner, som varit med i verksamheten under den gamla "goda" tiden, när den "trogne tjänaren", Br. Russell stod i ledningen. Alla minns vi väl med glädje, när vi valde Sanningens väg. Den blev oss så dyrbar att vi betraktade den som de läckraste rätter, som vi alltid ställt framför oss.

Vid studiet av gamla årgångar av Vaktornet har jag kunnat skaffa mig en god kunskap om hur verksamheten bedrevs här i Sverige allt

ifrån år 1903 och framåt, intill den tid då splittringen ägde rum. Jag har med glädje då funnit, att det fanns ett stort intresse och nit för att sprida Sanningsbudskapet, inte endast från de ledande bröde^rnas sida, utan även från Vaktornets läsekrets. Man skrev brev flitigt till Red. Det var mest uppmuntrande sådana, men även kritiska brev samt frågor rörande Sanningen.

Man läser gripande rapporter från "kolportörernas" arbete och noterar med beundran de statistiska uppgifterna om den ständigt växande verksamheten. Man lägger också med intresse märke till annonser om och referat från de många konvent, som höllos under den gamla tiden.

Sålunda förekom det intresseväckande Konvent på olika platser i Sverige, såsom t. ex. i Stockholm, Örebro, Göteborg m. fl. platser. Då jag tror att denna historiska återblick på den gamla tidens verksamhet i Sanningens tjänst skall intressera vännerna vill jag erinra om tvenne konvent, som hölls år 1912. Det ena hölls i Örebro den 22—26 juni och det har refererats ingående av broder Hugo Karlén på sidan 106—110 i V. T. juli-nr år 1912.

Som talare tjänade där pastor J. Hemery från London, som var br. Russells representant. Vidare talade br. Carl Lüttichaw från Köpenhamn samt bröderna Hartevea och Österman från Finland.

Det andra konventet, som jag vill minna om, hölls här i Stockholm under mycket stor tillslutning under tiden 22—26 augusti 1912 och har i detalj refererats av broder Aug. Lundborg.

Vid detta konvent, som även berörde Helsingfors, deltog även broder Russell. Detta var hans 5:te besök i Stockholm. Referatet nämner om att broder Russell höll tre, mycket uppmärksammade föredrag då i Stockholm. Trots ett svårt regnväder ute hade en stor åhörareskara samlats. Det första mötet hölls å Cirkus på Djurgården kl. 11 fm. Ämnet för broder Russells föredrag var då: "Bortom graven".

På frågomötet, som hölls kl. 3 em. i Grand Nationals stora sal. Regeringsgatan 72, talade broder Russell över Dav. ps. 116: 12—14. Över samma text talade han även vid mötet i Helsingfors. Samma citerade verser delade han även ut till de många vänner, som, under resan från Malmö—Stockholm, mötte upp för att hälsa på honom.

Konventet är slut. Vi är ett starkt och gott minne rikare, när vi nu mer eller mindre ensamma fortsätter att följa Herren, medan vi söker utrannsaka Skrifterna och tyda tidens tecken. Vi är inte ensamma. Vi har gemenskap med alla Sanningens och Dagningens vänner, och kanske vi snart möts igen på konvent i Danmark, Finland eller Sverige.

Br.

Hälsningstal vid konventet

av br. Einar Dominique.

"Detta är den dag, som Herren har gjort. Låt oss på den fröjdas och vara glada." (Ps. 118:24).

"Jag har utvalt Sanningens väg, dina rätter har jag ställt framför mig." (Ps. 119: 30).

"Huru skall jag vedergälla Herren alla hans välgärningar mot mig etc." (Ps. 116: 12—14).

Dessa tre bibelcitater vill jag taga som utgångspunkt för de välkomstord, som vill tjäna till inledning av vårt konvent här i Stockholm.

Vi tror att det är Herren, som har gjort den här dagen och det i mer än en bemärkelse. Det är Herrens nåd, som är ny för varje dag, men för Sanningens Vänner i Sverige är det en särskild bemärkelsedag. Därför vill vi nu fröjdas och vara glada.

Helt säkert riktas våra tankar tillbaka i denna stund. Detta gäller särskilt för de Sanningens vänner, som varit med i verksamheten under den gamla "goda" tiden, när den "trogne tjänaren", Br. Russell stod i ledningen. Alla minns vi väl med glädje, när vi valde Sanningens väg. Den blev oss så dyrbar att vi betraktade den som de läckraste rätter, som vi alltid ställt framför oss.

Vid studiet av gamla årgångar av Vaktornet har jag kunnat skaffa mig en god kunskap om hur verksamheten bedrevs här i Sverige allt

ifrån år 1903 och framåt, intill den tid då splittringen ägde rum. Jag har med glädje då funnit, att det fanns ett stort intresse och nit för att sprida Sanningsbudskapet, inte endast från de ledande bröde^rnas sida, utan även från Vaktornets läsekrets. Man skrev brev flitigt till Red. Det var mest uppmuntrande sådana, men även kritiska brev samt frågor rörande Sanningen.

Man läser gripande rapporter från "kolportörernas" arbete och noterar med beundran de statistiska uppgifterna om den ständigt växande verksamheten. Man lägger också med intresse märke till annonser om och referat från de många konvent, som höllos under den gamla tiden.

Sålunda förekom det intresseväckande Konvent på olika platser i Sverige, såsom t. ex. i Stockholm, Örebro, Göteborg m. fl. platser. Då jag tror att denna historiska återblick på den gamla tidens verksamhet i Sanningens tjänst skall intressera vännerna vill jag erinra om tvenne konvent, som hölls år 1912. Det ena hölls i Örebro den 22—26 juni och det har refererats ingående av broder Hugo Karlén på sidan 106—110 i V. T. juli-nr år 1912.

Som talare tjänade där pastor J. Hemery från London, som var br. Russells representant. Vidare talade br. Carl Lüttichaw från Köpenhamn samt bröderna Hartevea och Österman från Finland.

Det andra konventet, som jag vill minna om, hölls här i Stockholm under mycket stor tillslutning under tiden 22—26 augusti 1912 och har i detalj refererats av broder Aug. Lundborg.

Vid detta konvent, som även berörde Helsingfors, deltog även broder Russell. Detta var hans 5:te besök i Stockholm. Referatet nämner om att broder Russell höll tre, mycket uppmärksammade föredrag då i Stockholm. Trots ett svårt regnväder ute hade en stor åhörareskara samlats. Det första mötet hölls å Cirkus på Djurgården kl. 11 fm. Ämnet för broder Russells föredrag var då: "Bortom graven".

På frågomötet, som hölls kl. 3 em. i Grand Nationals stora sal. Regeringsgatan 72, talade broder Russell över Dav. ps. 116: 12—14. Över samma text talade han även vid mötet i Helsingfors. Samma citerade verser delade han även ut till de många vänner, som, under resan från Malmö—Stockholm, mötte upp för att hälsa på honom.

Och samma text finns med bland de tre bibelcitat, som jag i dag valt för mitt hälsningstal till eder, kära vänner.

På dagens sista möte kl. 8.45 em. talade br. Russell över ämnet: "*De olika förbunden samt de typiska och de antitypiska offren*", varvid tydligt klargjordes skillnaden mellan "församlingens och världens ställning till Gud." Församlingens behov av en "*försvarare*" och världen av en "*Medlare*".

På den sista konventdagens sista möte kl. 3 em. upplästes anlända hälsningstelegram etc., sedan följde en lång rad av vittnesbörd av vänner från skilda orter. Därefter talade bröderna: "Sjö, Ehrenberg och Hugo Karlén en 1/2-timme vardera, i tur och ordning över ämnet: "*Tro, Hopp och Kärlek*".

Slutligen beslöts det att sända en hälsning till alla de av Vaktornets läsare, som icke kunnat delta i konventet, med broder Russells citat från Dav. ps. 116: 12—14, vilken vi redan har erinrat om."

De flesta av Sanningens Vänner, som voro med den tiden, finns inte längre kvar här på Jorden. De har kämpat sina strider intill slutet och vi tror, att de nu förvandlats till andevarelser på det högsta andliga planet. De har vunnit priset "segerlönen", som Gud håller framför alla som tävlar troget efter "den fastställda ordningen", eller för att använda ett annat bibliskt, symboliskt uttryck: "*De har mottagit Livets Krona*".

Några bland de vänner, som har samlats här i dag, har kanske personliga erfarenheter från den gamla tid, som jag nu här har erinrat om,

Denna livliga verksamhet fortgick år efter år, ända till dess att splittringen på 1920-talet, — förorsakad av vår store motståndare satan, — stoppade arbetet i stort. Skaran av de vänner, som troget höllo fast vid "*den gamla sanningen*" minskades undan för undan och utgör i dag blott "en ringa liten hjord, den lilla flocken, som av utomstående anses vara av liten eller ingen betydelse. Men till denna lilla skara säger Jesus: "*Frukta icke, du lilla hjord, ty det är min himmelske Faders vilja, att giva eder riket.*"

De flesta av de gamla vännerna är borta, men Herren Gud är kvar. Han kallar hem sina tjänare, men fortsätter sitt verk, enligt sin under-

bara plan för människoslåktets frälsning. Och nu vill han fortsätta sitt verk genom oss, oansenliga och skröpliga redskap, som samlats här i dag.

Det yttre sammanhållande bandet som förr var "Vaktornet" finns inte längre. Det heter nu: "Dagningen" i Sverige, i Danmark "Daggry" o. s. v. Dessutom har vi även Finland, där tidningen heter "Tammerfors vänners hälsning". Vi är glada över den stora förmånen att få samarbeta med alla dessa olika länders representanter, *och symboliskt har vi 8 st, av dessa nationer representerade bland oss i dag, genom respektive länders flaggor.* Vi ser framför oss: "USA, England, Tyskland, Italien, Danmark, Norge, Finland och vår egen svenska flagga", varmed denna talarestol har dekorerats.

Efter det mycket långa uppehållet med samling vid konventen i Sverige har det, genom vår Himmelske Faders stora nåd och underbara ledning, blivit möjligt att i dag få samlas i Stockholm till konvent. Våra danska vänner har under en lång följd av år anordnat konvent i Köpenhamn och kanske mest i Slusemöllen. Jag har haft förmånen att deltaga i dessa under fem sådana i Slusemöllen och ett i Köpenhamn. Vid det första, år 1952 i Slusemöllen, erfor jag en särskild kallelse från Herren, som genom sin Ande kraftigt manade mig till helig tjänst för Sanningen. Resultatet härav är hittills bl. a. att jag denna stund står här inför er, — kära vänner, för att hälsa er alla, som samlats för att deltaga i vårt konvent i Stockholm, hjärtligt och broderligt välkomna. Jag vänder mig först till våra danska vänner, som äro våra särskilt inbjudna gäster, i synnerhet de danska bröder, som komma att berika konventet med föredrag om Sanningen. Dessa bröder äro: Red. br. Herman Larsen och br. Hasselgaard från Köpenhamn och Broder Axel Christensen från Slusemöllen, Fyn, Danmark.

Därnäst vänder jag mig till Stockholms-församlingen och deras ledare, Syster Julia Karlén och br. Anders Karlén. Dessa vänner, tillsammans med deras medarbetare, har på ett mycket nitiskt och effektivt sätt samarbetat med Dagningen under senaste året. Förut kände jag blott våra tre kära systrar Ström, Nordsjö och Svenne. Det är med glädje jag också hälsar dem välkomna. Göteborgsförsamlingens ledare, br.

Och samma text finns med bland de tre bibelcitat, som jag i dag valt för mitt hälsningstal till eder, kära vänner.

På dagens sista möte kl. 8.45 em. talade br. Russell över ämnet: "*De olika förbunden samt de typiska och de antitypiska offren*", varvid tydligt klargjordes skillnaden mellan "församlingens och världens ställning till Gud." Församlingens behov av en "*försvarare*" och världen av en "*Medlare*".

På den sista konventdagens sista möte kl. 3 em. upplästes anlända hälsningstelegram etc., sedan följde en lång rad av vittnesbörd av vänner från skilda orter. Därefter talade bröderna: "Sjö, Ehrenberg och Hugo Karlén en 1/2-timme vardera, i tur och ordning över ämnet: "*Tro, Hopp och Kärlek*".

Slutligen beslöts det att sända en hälsning till alla de av Vaktornets läsare, som icke kunnat delta i konventet, med broder Russells citat från Dav. ps. 116: 12—14, vilken vi redan har erinrat om."

De flesta av Sanningens Vänner, som voro med den tiden, finns inte längre kvar här på Jorden. De har kämpat sina strider intill slutet och vi tror, att de nu förvandlats till andevarelser på det högsta andliga planet. De har vunnit priset "segerlönen", som Gud håller framför alla som tävlar troget efter "den fastställda ordningen", eller för att använda ett annat bibliskt, symboliskt uttryck: "*De har mottagit Livets Krona*".

Några bland de vänner, som har samlats här i dag, har kanske personliga erfarenheter från den gamla tid, som jag nu här har erinrat om,

Denna livliga verksamhet fortgick år efter år, ända till dess att splittringen på 1920-talet, — förorsakad av vår store motståndare satan, — stoppade arbetet i stort. Skaran av de vänner, som troget höllo fast vid "*den gamla sanningen*" minskades undan för undan och utgör i dag blott "en ringa liten hjord, den lilla flocken, som av utomstående anses vara av liten eller ingen betydelse. Men till denna lilla skara säger Jesus: "*Frukta icke, du lilla hjord, ty det är min himmelske Faders vilja, att giva eder riket.*"

De flesta av de gamla vännerna är borta, men Herren Gud är kvar. Han kallar hem sina tjänare, men fortsätter sitt verk, enligt sin under-

bara plan för människoslåktets frälsning. Och nu vill han fortsätta sitt verk genom oss, oansenliga och skröpliga redskap, som samlats här i dag.

Det yttre sammanhållande bandet som förr var "Vaktornet" finns inte längre. Det heter nu: "Dagningen" i Sverige, i Danmark "Daggry" o. s. v. Dessutom har vi även Finland, där tidningen heter "Tammerfors vänners hälsning". Vi är glada över den stora förmånen att få samarbeta med alla dessa olika länders representanter, *och symboliskt har vi 8 st, av dessa nationer representerade bland oss i dag, genom respektive länders flaggor.* Vi ser framför oss: "USA, England, Tyskland, Italien, Danmark, Norge, Finland och vår egen svenska flagga", varmed denna talarestol har dekorerats.

Efter det mycket långa uppehållet med samling vid konventen i Sverige har det, genom vår Himmelske Faders stora nåd och underbara ledning, blivit möjligt att i dag få samlas i Stockholm till konvent. Våra danska vänner har under en lång följd av år anordnat konvent i Köpenhamn och kanske mest i Slusemöllen. Jag har haft förmånen att delta i dessa under fem sådana i Slusemöllen och ett i Köpenhamn. Vid det första, år 1952 i Slusemöllen, erfor jag en särskild kallelse från Herren, som genom sin Ande kraftigt manade mig till helig tjänst för Sanningen. Resultatet härav är hittills bl. a. att jag denna stund står här inför er, — kära vänner, för att hälsa er alla, som samlats för att delta i vårt konvent i Stockholm, hjärtligt och broderligt välkomna. Jag vänder mig först till våra danska vänner, som äro våra särskilt inbjudna gäster, i synnerhet de danska bröder, som komma att berika konventet med föredrag om Sanningen. Dessa bröder äro: Red. br. Herman Larsen och br. Hasselgaard från Köpenhamn och Broder Axel Christensen från Slusemöllen, Fyn, Danmark.

Därnäst vänder jag mig till Stockholms-församlingen och deras ledare, Syster Julia Karlén och br. Anders Karlén. Dessa vänner, tillsammans med deras medarbetare, har på ett mycket nitiskt och effektivt sätt samarbetat med Dagningen under senaste året. Förut kände jag blott våra tre kära systrar Ström, Nordsjö och Svenne. Det är med glädje jag också hälsar dem välkomna. Göteborgsförsamlingens ledare, br.

Emil Andersson och övriga från Göteborg, äro också mycket välkomna.

På programmet står det att broder G. E. Sandblom skall vara ledare för denna dagens möten. Han är dock tyvärr av sjukdom förhindrad att vara med oss personligen, men hans kära hustru, Syster Hanna Sandblom är här och jag vill säga ett särskilt varmt välkommen till henne. Vi vill ihågkomma både Dig, syster Hanna och Din make, Gidde, — min gamle vän, — i våra böner. En annan av våra gamla, mycket kära vänner, broder O. Lindstrand är också av sjukdom förhindrad att deltaga i vårt konvent, men hans kära syster, Syster Bertha Johannesson är här och jag vill säga ett hjärtligt välkommen till henne, som hon skall *vidaresända till br. Oskar*. Vad alla dessa prövningar betyda, som övergår oss här i tiden, — den ene då och den andre en annan gång, det förstår vi inte nu, "men vi veta, att för dem som älska Gud skall allt samverka till det bästa." (Rom. 8: 28). Ett särskilt välkommen riktar jag till min gamle vän, br. Olsson från Olofstorp, som varit vänlig att medföra sin fiol.

Slutligen vänder jag mig till ledningen för Kungsholmens Studiehjem, Rektor Stig Dominique och hans duktiga medhjälpare, Sekr. Ingegerd Lundquist och Assistent Hermine Kurba, vilka redan nedlagt ett oerhört uppoffrande arbete vid förberedelserna till detta konvent och som i fortsättningen skall stå för rusthållet under hela konventstiden.

Till alla övriga här församlade, ingen nämnd och ingen glömd, vill jag säga: "Tro inte att Ni är mindre välkomna än alla de vänner, som jag kunnat namnge. Min önskan är att Ni alla, och *vi alla* skall under dessa konventdagar få känna en innerlig andens gemenskap, förenade av kärlekens fullkomligt sammanhållande band, såsom Paulus skriver i Kol. 3: 14. Låt oss förenas i bön till vår himmelske Fader därom.

Efter avsjungandet av sången nr 215 i Morgonsånger: "Välsignat är det band, som oss förenar här", följde nästa punkt på programmet nämligen broder Anders Karléns föredrag över ämnet:

DEN GUDOMLIGA TIDSÄLDERSPLANEN.

Den gudomliga tidsåldersplanen.

Föredrag vid konventet den 1 sept. 1956

av broder Anders Karlén.

Ärade åhörare!

Då vi nu för första gången på länge träffas vid ett konvent i Sverige, torde det vara på sin plats att gå igenom grundvalarna i vår tro. Detta är anledningen till att jag såsom ämne för dagens föredrag har valt "Den gudomliga tidsåldersplanen".

En god överblick över denna tidsåldersplan erhåller vi av den karta som finnes här intill (bild 1). Som Ni ser, är det samma karta, som

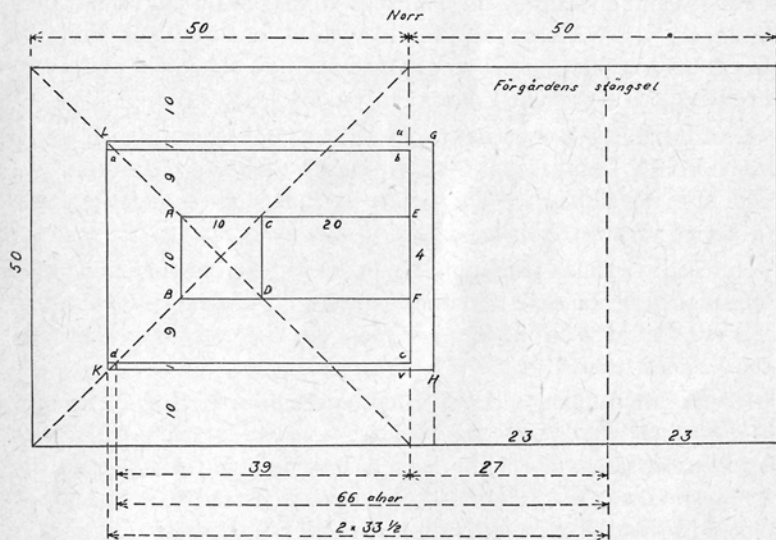

Bild 1. Tabernaklet i ökn.

- AEFB = tabernakelhyddan = 30×10 alnar.
- ACDB = det allraheligaste = 10×10 alnar.
- CEFD = det heliga = 20×10 alnar.
- abcd = det vita täcket = 40×28 alnar.
- LGHK = gethårstäckelset = 44×30 alnar.
- GHuv = gethårstäckelsets överskott.

Emil Andersson och övriga från Göteborg, äro också mycket välkomna.

På programmet står det att broder G. E. Sandblom skall vara ledare för denna dagens möten. Han är dock tyvärr av sjukdom förhindrad att vara med oss personligen, men hans kära hustru, Syster Hanna Sandblom är här och jag vill säga ett särskilt varmt välkommen till henne. Vi vill ihågkomma både Dig, syster Hanna och Din make, Gidde, — min gamle vän, — i våra böner. En annan av våra gamla, mycket kära vänner, broder O. Lindstrand är också av sjukdom förhindrad att deltaga i vårt konvent, men hans kära syster, Syster Bertha Johannesson är här och jag vill säga ett hjärtligt välkommen till henne, som hon skall *vidaresända till br. Oskar*. Vad alla dessa prövningar betyda, som övergår oss här i tiden, — den ene då och den andre en annan gång, det förstår vi inte nu, "men vi veta, att för dem som älska Gud skall allt samverka till det bästa." (Rom. 8: 28). Ett särskilt välkommen riktar jag till min gamle vän, br. Olsson från Olofstorp, som varit vänlig att medföra sin fiol.

Slutligen vänder jag mig till ledningen för Kungsholmens Studiehjem, Rektor Stig Dominique och hans duktiga medhjälpare, Sekr. Ingegerd Lundquist och Assistent Hermine Kurba, vilka redan nedlagt ett oerhört uppoffrande arbete vid förberedelserna till detta konvent och som i fortsättningen skall stå för rusthållet under hela konventstiden.

Till alla övriga här församlade, ingen nämnd och ingen glömd, vill jag säga: "Tro inte att Ni är mindre välkomna än alla de vänner, som jag kunnat namnge. Min önskan är att Ni alla, och *vi alla* skall under dessa konventdagar få känna en innerlig andens gemenskap, förenade av kärlekens fullkomligt sammanhållande band, såsom Paulus skriver i Kol. 3: 14. Låt oss förenas i bön till vår himmelske Fader därom.

Efter avsjungandet av sången nr 215 i Morgonsånger: "Välsignat är det band, som oss förenar här", följde nästa punkt på programmet nämligen broder Anders Karléns föredrag över ämnet:

DEN GUDOMLIGA TIDSÄLDERSPLANEN.

Den gudomliga tidsåldersplanen.

Föredrag vid konventet den 1 sept. 1956

av broder Anders Karlén.

Ärade åhörare!

Då vi nu för första gången på länge träffas vid ett konvent i Sverige, torde det vara på sin plats att gå igenom grundvalarna i vår tro. Detta är anledningen till att jag såsom ämne för dagens föredrag har valt "Den gudomliga tidsåldersplanen".

En god överblick över denna tidsåldersplan erhåller vi av den karta som finnes här intill (bild 1). Som Ni ser, är det samma karta, som

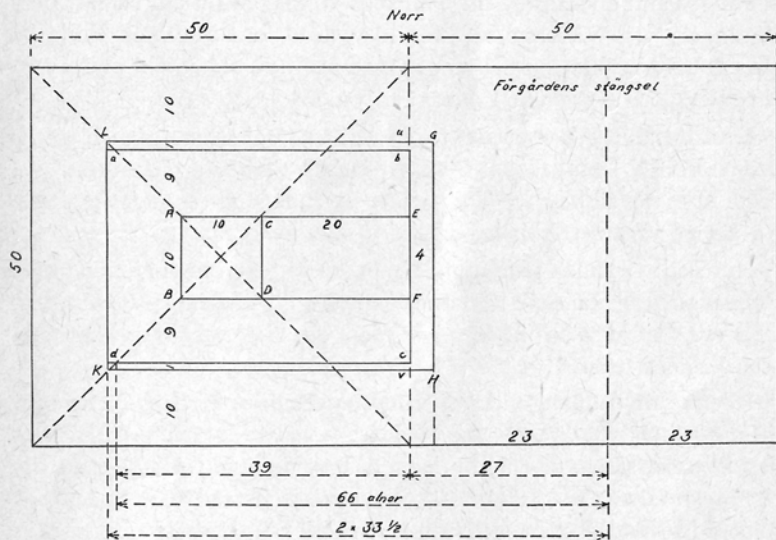

Bild 1. Tabernaklet i ökn.

- AEFB = tabernakelhyddan = 30×10 alnar.
- ACDB = det allraheligaste = 10×10 alnar.
- CEFD = det heliga = 20×10 alnar.
- abcd = det vita täcket = 40×28 alnar.
- LGHK = gethårstäckelset = 44×30 alnar.
- GHuv = gethårstäckelsets överskott.

finns i första delen av "Studier i Skriften". Det är enligt Russell om överblicken i denna karta, som Habackuk säger: "Skriv upp synen och uppteckna den tydligt på tavor, att var och en må läsa den flytande." Habackuk fortsätter: "Ty ännu måste synen vänta på sin tid, men den längtar efter fullbordan och skall icke slå fel. Om den dröjer, så förbida den, ty den kommer förvisso, den skall ej utebliva".

VARFÖR TIDSÅLDERSPLANEN?

Varför, frågar sig kanske någon, är tidsåldersplanen så viktig vid studiet av Guds ord? Härpå vill jag omgående svara, att det icke är möjligt "att rätt dela sanningens ord" utan tidsåldersplanen. Man skall ju enligt Pauli andra brev till Timoteus vinnlägga sig om att rätt dela sanningens ord. Vi måste vid studiet av Guds ord icke blott skilja på olika tidsåldrar eller hushållningar utan även på olika plan av tillvaro sett från Guds synpunkt. I annat fall vandra vi lätt vilse.

Utän tidsåldersplanen kan vi icke veta var vi befinner oss på tidens ström. Enligt Jeremia 31:21 skall vi sätta upp vägmärken för oss. "Sätt upp vägmärken för dig", säger Jeremia, "res åt dig vägvisare; giv akt på vägen, på stigen, där du vandrade."

Hur skall vi kunna sätta upp vägmärken för oss, om vi ej ha en tidsåldersplan och hur skall vi kunna jämföra olika delar av Guds plan med vad som hänt och händer i världen, om vi ej veta var vi befinner oss på tidens ström?

I detta sammanhang vill jag erinra om Pauli ord i hans första brev till Tessalonikerna: 5: 2—8: "Ty I veten själva nogsamt, att Herrens dag kommer såsom en tjuv om natten. Bäst de säga: 'Allt står väl till, och ingen fara är på färde', då kommer plötsligt fördärv över dem, såsom födslovåndan över en havande kvinna, och de skola förvisso icke kunna fly undan.

Men I, käre bröder, I leven icke i mörker, så att den dagen kan komma över eder såsom en tjuv; I ären ju alla ljusets barn och dagens barn. Ja, vi höra icke natten eller mörkret till; låtom oss alltså icke sova såsom de andra, utan låtom oss väka och vara nyktra." Dessa ord är riktade

till evangelieålderns församling och de tala om för oss, att denna församling icke skall leva i okunnighet om när Herrens dag eller tusenårsåldern börjar. Bibeln skall m. a. o. direkt eller indirekt lämna oss sådana upplysningar, att vi skall kunna beräkna eller bedöma, när den dagen kommer.

Den första delen av "Studier i Skiften" har Russell kallat "Den Gudomliga Tidsåldersplanen". I denna del finns förklaringen till den karta, som visas här intill (bild 1). Jag avser nu att i korthet gå igenom den, innan jag anger ytterligare skäl till att vi måste ha tidsåldersplanen som en grundval för vårt studium av Guds ord och för vårt aktgivande på händelserna i tiden, m. a. o. för vårt vakande.

TIDSÅLDRARNA.

Det framgår av grundtexten till Pauli brev till Efesierna, 3: 11, att Gud har en avsikt med tidsåldrar. Se vi tillbaka i det förflutna kunna vi urskilja en tidsålder mellan skapelsen och syndafloden. Denna tidsålder kallas av aposteln Petrus för "den forna världen" eller "*den dåvarande världen*", som förgicks genom översvämning av vatten. Ehuru en värld, människovärld, sålunda förgicks i syndafloden, bestod den bokstavliga jorden eller vårt jordklot.

"*Den nuvarande onda tidsåldern*" (Galaterna 1: 4) från floden till det tusenåriga riket, kommer att avslutas av en "nöd, vars like icke har funnits allt ifrån den dag, då människor blevo till" — Daniel 12: 1. Denna nöd omnämnes av aposteln Petrus i ett figurligt språk såsom "eld", i det han säger, att närvarande onda världen är sparad åt eld — dvs nöd, förvirring, anarki (2 Petri 3: 7). De som icke förstå symbolspråk, fatta ett sådant uttalande bokstavligt; det är därför, som många trott och tro, att den bokstavliga jorden skall brinna upp vid Jesu andra tillkommelse. Skriften säger, att "jorden" — den bokstavliga jorden — "står evinnerligen kvar" (Predikaren 1: 4).

Jorden är alltså en skådespelsplats eller scen, på vilken "världen" uppstått och gått under. "Världarna", olika hushållningar, har ett slut, men jorden, scenen, består eller förblir till evig tid.

finns i första delen av "Studier i Skriften". Det är enligt Russell om överblicken i denna karta, som Habackuk säger: "Skriv upp synen och uppteckna den tydligt på tavor, att var och en må läsa den flytande." Habackuk fortsätter: "Ty ännu måste synen vänta på sin tid, men den längtar efter fullbordan och skall icke slå fel. Om den dröjer, så förbida den, ty den kommer förvisso, den skall ej utebliva".

VARFÖR TIDSÅLDERSPLANEN?

Varför, frågar sig kanske någon, är tidsåldersplanen så viktig vid studiet av Guds ord? Härpå vill jag omgående svara, att det icke är möjligt "att rätt dela sanningens ord" utan tidsåldersplanen. Man skall ju enligt Pauli andra brev till Timoteus vinnlägga sig om att rätt dela sanningens ord. Vi måste vid studiet av Guds ord icke blott skilja på olika tidsåldrar eller hushållningar utan även på olika plan av tillvaro sett från Guds synpunkt. I annat fall vandra vi lätt vilse.

Utän tidsåldersplanen kan vi icke veta var vi befinner oss på tidens ström. Enligt Jeremia 31:21 skall vi sätta upp vägmärken för oss. "Sätt upp vägmärken för dig", säger Jeremia, "res åt dig vägvisare; giv akt på vägen, på stigen, där du vandrade."

Hur skall vi kunna sätta upp vägmärken för oss, om vi ej ha en tidsåldersplan och hur skall vi kunna jämföra olika delar av Guds plan med vad som hänt och händer i världen, om vi ej veta var vi befinner oss på tidens ström?

I detta sammanhang vill jag erinra om Pauli ord i hans första brev till Tessalonikerna: 5: 2—8: "Ty I veten själva nogsamt, att Herrens dag kommer såsom en tjuv om natten. Bäst de säga: 'Allt står väl till, och ingen fara är på färde', då kommer plötsligt fördärv över dem, såsom födslovåndan över en havande kvinna, och de skola förvisso icke kunna fly undan.

Men I, käre bröder, I leven icke i mörker, så att den dagen kan komma över eder såsom en tjuv; I ären ju alla ljusets barn och dagens barn. Ja, vi höra icke natten eller mörkret till; låtom oss alltså icke sova såsom de andra, utan låtom oss väka och vara nyktra." Dessa ord är riktade

till evangelieålderns församling och de tala om för oss, att denna församling icke skall leva i okunnighet om när Herrens dag eller tusenårsåldern börjar. Bibeln skall m. a. o. direkt eller indirekt lämna oss sådana upplysningar, att vi skall kunna beräkna eller bedöma, när den dagen kommer.

Den första delen av "Studier i Skiften" har Russell kallat "Den Gudomliga Tidsåldersplanen". I denna del finns förklaringen till den karta, som visas här intill (bild 1). Jag avser nu att i korthet gå igenom den, innan jag anger ytterligare skäl till att vi måste ha tidsåldersplanen som en grundval för vårt studium av Guds ord och för vårt aktgivande på händelserna i tiden, m. a. o. för vårt vakande.

TIDSÅLDRARNA.

Det framgår av grundtexten till Pauli brev till Efesierna, 3: 11, att Gud har en avsikt med tidsåldrar. Se vi tillbaka i det förflutna kunna vi urskilja en tidsålder mellan skapelsen och syndaflo den. Denna tidsålder kallas av aposteln Petrus för "den forna världen" eller "*den dåvarande världen*", som förgicks genom översvämning av vatten. Ehuru en värld, människovärld, sålunda förgicks i syndaflo den, bestod den bokstavliga jorden eller vårt jordklot.

"*Den nuvarande onda tidsåldern*" (Galaterna 1: 4) från flo den till det tusenåriga riket, kommer att avslutas av en "nöd, vars like icke har funnits allt ifrån den dag, då människor blevo till" — Daniel 12: 1. Denna nö d omnämnes av aposteln Petrus i ett figurligt språk såsom "eld", i det han säger, att närvarande onda världen är sparad åt eld — dvs nö d, förvirring, anarki (2 Petri 3: 7). De som icke förstå symbolspråk, fatta ett sådant uttalande bokstavligt; det är därför, som många tro tt och tro, att den bokstavliga jorden skall brinna upp vid Jesu andra tillkommelse. Skriften säger, att "jorden" — den bokstavliga jorden — "står evinnerligen kvar" (Predikaren 1: 4).

Jorden är alltså en skådespelsplats eller scen, på vilken "världen" uppstå tt och gått under. "Världarna", olika hushållningar, har ett slut, men jorden, scenen, består eller förblir till evig tid.

De världar eller hushållningar, som varit efter Adams fall, har varit orättfärdiga och ogudaktiga. Detta har Gud tillåtit, men i och med tusenårsåldern skall rättfärdighet införas på jorden.

”Med sådana okunnighetens tider har Gud hittills haft fördrag, men (redan) nu (i förtid) bjuder han människorna, att de allestädes skola göra bättring. Ty han har fastställt en dag (om tusen år), då han skall döma världen med rättfärdighet genom en man, som han har bestämt därtill” — Apostlagärningarna 17: 30, 31.

Den närvarande onda världen började med *patriarkåldern* eller den tid, då Gud handlade med enskilda individer, såsom Noa (före floden) och därefter Abraham, Isak och Jakob.

Sedan följer ett skede, *den judiska åldern*, då Gud uteslutande handlade med patriarkernas efterkommande såsom ett folk, nämligen med Israels barn eller judarna. Vid uttåget ur Egypten gav han dem en lag, som med alla sina ceremonier och djuroffer förefaller oss högst egendomlig och osmältbar. Icke heller lyckades judarna hålla eller smälta den lagen, ty om de hade gjort det, skulle de därigenom fått leva evigt såsom människor på jorden. ”Den som gör efter dessa stadgar skall leva genom dem”, står det i Galaterna 3: 12.

Med Jesu framträdande på jorden börjar den tidsålder, som går omedelbart före det tusenåriga riket. Under denna ålder, som man benämnt *evangelieåldern* har budskapet om det *tillkommande gudsriket* på jorden utvalt en klass av människor; dessa skall nästa tidsålder eller under tusen år regera tillsammans med Jesus över jorden. Nästa tidsålder om tusen år kallas på kartan *tusenårsåldern*.

NIVÅER ELLER PLAN (Naturer).

Jag har nu redogjort för indelningen av diagrammet (bild 1) i horisontell led; vi har alltså tid efter den vågräta axeln. Jag skall nu övergå till uppdelningen i vertikal led, dvs av den lodräta axeln. Vi finner, att vi har sex olika nivåer eller plan i diagrammet. Dessa nivåer eller plan representerar olika i Bibeln omtalade ställningar i förhållande till vår Herre. Indelningen avser såväl sinne som natur; ordet natur är då använt i betydelsen andlig eller kroppslig natur. Pyramidfiguren

betecknar fullkomlighet; den användes därför att skriften tydligt hänvisar till en sådan bild. Att rätt dela sanningens ord innebär bl. a. att hålla reda på vilken eller vilka tidsåldrar samt vilken eller vilka plan olika bibelställen avser.

Adam (a) var en fullkomlig varelse; han har placerats på ett *plan* (N), som *betecknar mänsklig fullkomlighet*. På planet (R), syndens och ofullkomlighetens eller det moraliska fördärvets plan, finnes en pyramid utan topp, en ofullkomlig figur (b), som föreställer den fallne Adam och hans efterkommande — dvs moraliskt fördärvade, syndiga och fördömda människor.

Abraham (c) och andra, som på den tiden voro rättfärdiggjorda på grund av tro, föreställas genom en pyramid på planet N. Abraham var en medlem av den fördärvade mänskliga familjen och hörde av naturen jämte de övriga till det moraliska fördärvets plan; men Paulus upplyser oss om, att Abraham var rättfärdiggjord genom tron, dvs han räknades av Gud såsom en syndfri och fullkomlig människa på grund av sin tro. Detta lyfte honom, enligt Guds värdering, upp över den moraliskt fördärvade, syndiga människovärlden till det plan, som betecknar mänsklig fullkomlighet.

Efter floden var människovärlden fortfarande på det moraliska fördärvets plan, och den förblir där till dess urvalet av evangeliets församling skett och tusenårsåldern börjar för världen.

"Israel efter köttet" var under den judiska åldern, då de förebildliga offeren av oxar och bockar renade det, på ett förebildligt sätt rättfärdiggjort; följaktligen är Israel (d) på *förebildliga rättfärdiggörelsens plan* (P), som fanns eller varade från lagens utgivande på Sinai berg till dess Jesus gjorde slut på lagen genom att "nagla fast den vid korset". Där upphörde den förebildliga rättfärdiggörelsen; det offer, som var bättre än de judiska förebilderna infördes, dvs det offer, som verkligen "borttager världens synd" skedde.

Den prövningens och nödens eld, som det köttliga Israel gick igenom, då Jesus var närvarande och frånskiljde och uttog vetet, de "rätta israeliterna", ur deras namnkyrka, och särskilt den omständigheten, att han efter vetets frånskiljande "uppbände agnarna i outsläcklig

De världar eller hushållningar, som varit efter Adams fall, har varit orättfärdiga och ogudaktiga. Detta har Gud tillåtit, men i och med tusenårsåldern skall rättfärdighet införas på jorden.

”Med sådana okunnighetens tider har Gud hittills haft fördrag, men (redan) nu (i förtid) bjuder han människorna, att de allestädes skola göra bättring. Ty han har fastställt en dag (om tusen år), då han skall döma världen med rättfärdighet genom en man, som han har bestämt därtill” — Apostlagärningarna 17: 30, 31.

Den närvarande onda världen började med *patriarkåldern* eller den tid, då Gud handlade med enskilda individer, såsom Noa (före floden) och därefter Abraham, Isak och Jakob.

Sedan följer ett skede, *den judiska åldern*, då Gud uteslutande handlade med patriarkernas efterkommande såsom ett folk, nämligen med Israels barn eller judarna. Vid uttåget ur Egypten gav han dem en lag, som med alla sina ceremonier och djuroffer förefaller oss högst egendomlig och osmältbar. Icke heller lyckades judarna hålla eller smälta den lagen, ty om de hade gjort det, skulle de därigenom fått leva evigt såsom människor på jorden. ”Den som gör efter dessa stadgar skall leva genom dem”, står det i Galaterna 3: 12.

Med Jesu framträdande på jorden börjar den tidsålder, som går omedelbart före det tusenåriga riket. Under denna ålder, som man benämnt *evangelieåldern* har budskapet om det *tillkommande gudsriket* på jorden utvalt en klass av människor; dessa skall nästa tidsålder eller under tusen år regera tillsammans med Jesus över jorden. Nästa tidsålder om tusen år kallas på kartan *tusenårsåldern*.

NIVÅER ELLER PLAN (Naturer).

Jag har nu redogjort för indelningen av diagrammet (bild 1) i horisontell led; vi har alltså tid efter den vågräta axeln. Jag skall nu övergå till uppdelningen i vertikal led, dvs av den lodräta axeln. Vi finner, att vi har sex olika nivåer eller plan i diagrammet. Dessa nivåer eller plan representerar olika i Bibeln omtalade ställningar i förhållande till vår Herre. Indelningen avser såväl sinne som natur; ordet natur är då använt i betydelsen andlig eller kroppslig natur. Pyramidfiguren

betecknar fullkomlighet; den användes därför att skriften tydligt hänvisar till en sådan bild. Att rätt dela sanningens ord innebär bl. a. att hålla reda på vilken eller vilka tidsåldrar samt vilken eller vilka plan olika bibelställen avser.

Adam (a) var en fullkomlig varelse; han har placerats på ett *plan* (N), som *betecknar mänsklig fullkomlighet*. På planet (R), syndens och ofullkomlighetens eller det moraliska fördärvets plan, finnes en pyramid utan topp, en ofullkomlig figur (b), som föreställer den fallne Adam och hans efterkommande — dvs moraliskt fördärvade, syndiga och fördömda människor.

Abraham (c) och andra, som på den tiden voro rättfärdiggjorda på grund av tro, föreställas genom en pyramid på planet N. Abraham var en medlem av den fördärvade mänskliga familjen och hörde av naturen jämte de övriga till det moraliska fördärvets plan; men Paulus upplyser oss om, att Abraham var rättfärdiggjord genom tron, dvs han räknades av Gud såsom en syndfri och fullkomlig människa på grund av sin tro. Detta lyfte honom, enligt Guds värdering, upp över den moraliskt fördärvade, syndiga människovärlden till det plan, som betecknar mänsklig fullkomlighet.

Efter floden var människovärlden fortfarande på det moraliska fördärvets plan, och den förblir där till dess urvalet av evangeliets församling skett och tusenårsåldern börjar för världen.

"Israel efter köttet" var under den judiska åldern, då de förebildliga offeren av oxar och bockar renade det, på ett förebildligt sätt rättfärdiggjort; följaktligen är Israel (d) på *förebildliga rättfärdiggörelsens plan* (P), som fanns eller varade från lagens utgivande på Sinai berg till dess Jesus gjorde slut på lagen genom att "nagla fast den vid korset". Där upphörde den förebildliga rättfärdiggörelsen; det offer, som var bättre än de judiska förebilderna infördes, dvs det offer, som verkligen "borttager världens synd" skedde.

Den prövningens och nödens eld, som det köttliga Israel gick igenom, då Jesus var närvarande och frånskiljde och uttog vetet, de "rätta israeliterna", ur deras namnkyrka, och särskilt den omständigheten, att han efter vetets frånskiljande "uppbände agnarna i outsläcklig

eld", betecknas med en skuggning vid den Judiska ålderns slut. Då var en tid av nöd över judarna; den inträffade i senare hälften av det första århundradet efter Jesu födelse.

Jesus (g) var vid trettio års ålder en fullkomlig, mogen man, på den mänskliga fullkomlighetens plan (N). Han hade lämnat det andliga tillståndets härlighet och blivit *människa*, för att han av Guds nåd skulle smaka döden för alla. Guds i universum gällande rättvisa lag är: Öga för öga, tand för tand och liv för liv. Det var därför nödvändigt, att en fullkomlig *människa* skulle dö för *människosläktet*, ty rättvisans krav kunde ej på något annat sätt tillfredställas.

Ehuru en fullkomlig människa ödmjukade Jesus sig och var lydig intill döden. Då han så frambar sig själv vid 30 års ålder till ett offer vid dopet i Jordan, var hans offer heligt och behagligt för Gud, som gav sitt mottagande tillkänna genom att uppfylla honom med sin ande och med kraft. Detta uppfyllande med anden var avlelsen till en ny natur — den gudomliga naturen. Avlelsen var ett steg uppåt från mänskliga villkor och framställes med en pyramid (h) på planet M, dvs *andearvelsens plan*. På andearvelsens plan tillbragte Jesus *tre och ett halft år* av sitt liv, till dess hans mänskliga tillvaro slutade på korset. Sedan han hade varit död i tre dagar, uppväcktes han till liv på det fullkomliga andliga planet.

Alltifrån det ögonblick han invigde sig till offer vid sitt dop, hade det mänskliga räknats såsom dött och därifrån räknades bebyggelsen av den nya naturen, som blev fullkomnad vid uppståndelsen, då han uppnådde *det fullkomliga andeplanet* (L) och uppstod med en andlig kropp (i).

Fyrtio dagar efter sin uppståndelse uppfor Jesus till Majestätet i höjden, till *den gudomliga härlighetens plan* (K). Under evangelieåldern har han varit i härlighet (k), "sittande med Fadern på hans tron", och varit huvud över sin församling på jorden — dess styresman och ledare. Under loppet av hela evangelieåldern har församlingen varit stadd i utveckling under hans ledning.

Församlingen har att taga samma steg till härlighet som Jesus, blott med den skillnaden, att församlingen börjar på ett lägre plan. Jesus

kom vid födelsen till *planet av mänsklig fullkomlighet (N)*, under det alla som tillhöra det adamtiska släktet befinna sig på ett lägre plan, *planet av synd och ofullkomlighet (R)*; alla de som tillhöra det adamtiska släktet måste, som nämnts, rättfärdiggöras genom tro, för att komma till planet för mänsklig fullkomlighet. Det villkor, på vilket vi nå det rättfärdiggjorda eller fullkomliga mänskliga planet, är att Jesus dog för våra synder; han återlöste oss och lyfte oss, som tro på honom och hans gärning, upp till det fullkomliga planet. Jesu rättfärdighet "*tillräknas* alla dem, som antaga hans återlösning, och medför alla de rättigheter och välsignelser, som ursprungligen ägdes av människan.

De som invigt sitt allt (n) — dvs de som gjort förbund med Gud om offer — har avlats av anden och betraktats av Gud såsom stående på de andeavlades plan. Bliva dessa trogna intill döden, komma de att uppväckas på det fullkomliga andliga planet (L). När tusenårsålderns regering bildas, komma de sedan att lyftas till den gudomliga härlighetens plan (K).

Det skulle föra för långt att nu redogöra för och följa övriga klasser under evangelieåldern, dvs de som förebildas av övriga delar av figuren n, m, p. q på kartan. Vi ser emellertid, att den nuvarande onda tidsåldern, såsom jag tidigare nämnt, skall avslutas med en tid av nöd; en parallell till den nöd över judarna, som inträffade under senare delen av det första århundradet efter Jesu födelse.

"Nödens tid", säger Russell, "såsom den kommer att beröra världen, vidtager, sedan Babylon (namnkristenheten) börjat falla och upplösas. Det blir ett omstörtande av allt mänskligt samhällsväsen och av alla regeringar, vilket bereder världen för rättfärdighetens regering. Under nödens tid skall det köttsliga Israel, som varit förkastat, till dess hedningarnas fullhet skulle inkomma, återinsättas i Guds ynnest, och evangeliets församling eller det andliga Israel fullständiggöras och förhärligas. Under tusenårsåldern skall Israel vara den främsta nationen på jorden, i spetsen för alla på det jordiska planet och alla lydiga komma att så småningom bringas till enhet och harmoni med den. Återställelsen av det köttsliga Israel, såväl som av världen i allmän-

het till fullkomlig mänsklig natur kommer att utföras gradvis och kräver hela tusenårsåldern för sitt fullständiga genomförande". Vi se till höger på diagrammet (bild 1) resultatet av återställelsen under tusenårsåldern (x, y, z, w).

TABERNAKLET.

På kartan har tabernaklet i öknen medtagits vid sidan av det diagram som jag i korhet redogjort för. Evangelieålderns församlings väg till härlighet belyses, som vi alla vet, även av tabernaklet. Enligt Hebreerbrevet 8: 5, 10: 1 samt Kolosserbrevet 2:17 var såväl lagen som tabernaklet i öknen med dess gudstjänstordningar etc. förebilder av tillkommande ting. Detta är nödvändigt att känna till, om man vill rätt tolka Bibelns ord, och jag vill erinra om, att Martin Luther särskilt belyser detta i sitt företal till Gamla testamentet; företalet är medtaget i vissa Biblar.

De som tro på Jesus och hans gärning gå i bildlig betydelse in genom porten till förgården kring tabernaklet. Porten har därför på kartan (bild 1) placerats på samma nivå som planet för mänsklig Fullkomlighet, dvs planet för rättfärdiggjorda troende.

Ingången till det första rummet, det heliga, i själva tabernakelhyddan har, som vi ser, placerats på samma nivå som de andeavlades plan. Att göra förbund med Gud om offer, att helt inviga sig i sanningens tjänst är alltså detsamma som att — bildligt talat — gå in i det heliga.

Ingången till det inre rummet i tabernakelhyddan, det allra heligaste, har slutligen placerats på samma höjd som det fullkomliga andeplanet. De 144.000 människor, som uttages under evangelieåldern, går alla — symboliskt sett — in genom förlåten till det heliga, innan de efter döden går in i det allra heligaste.

De tolkningar som jag nu gått igenom, bekräftas bl. a. av tabernaklets mått. I några nummer av Dagningen¹⁾ har exempel härpå lämnats.

Av närstående bild över tabernaklet (bild 2) får man en uppfattning

¹⁾ Nov.—dec.numret 1955 och januarinumret 1956.

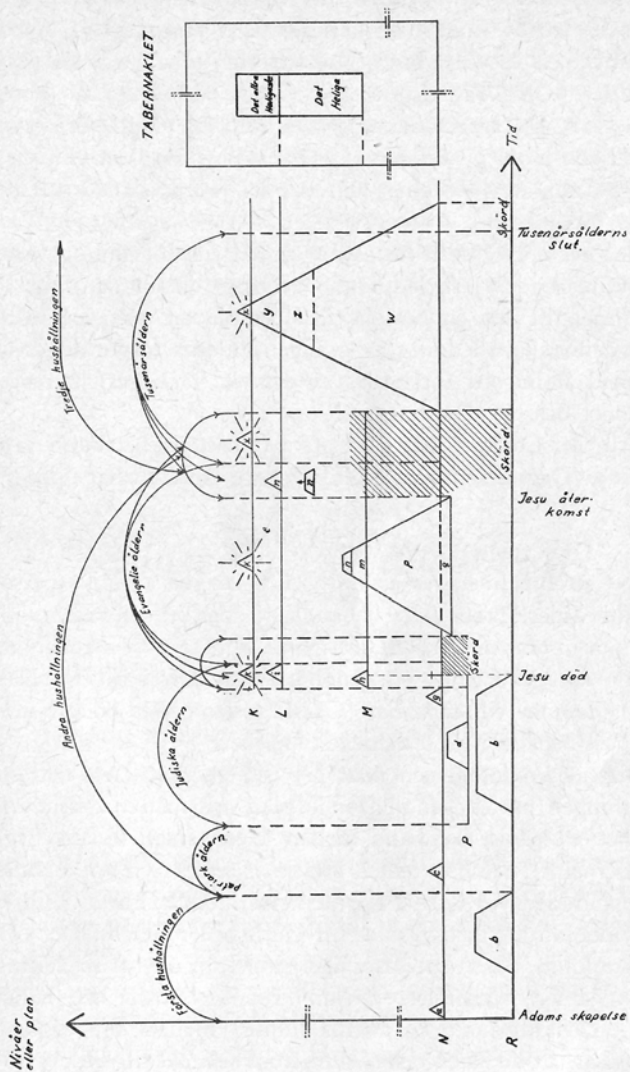

Bild 2. Den gudomliga tidsäldersplanen.

om proportionerna hos tabernaklet. Över tabernaklet låg fyra täckelser; underst låg ett av linne med keruber på, i konstvävnad; det var 40 alnar långt och 28 alnar brett. Kvadratroten ur detta täckelses yta var $33\frac{1}{2}$ alnar. (Obs! Täckelserna är utbredda på bild 2). Vi erinrar oss, att Jesus var $33\frac{1}{2}$ år, när han dog på korset. Då vi alla vet, att mått anger tid i den Stora pyramiden vid Gize i Egypten, kan vi även i detta fall utgå ifrån, att $33\frac{1}{2}$ alnar hänvisar till Jesu livslängd och alltså till hans liv och gärning.

Under evangelieåldern har evangelieålderns församling varit stadd i utveckling under Jesu ledning. Det synes därför naturligt för den som känner till den gudomliga tidsåldersplanen, att även måtten bekräftar denna. Jesu ledning av evangelieålderns församlings vandring synes med andra ord förebildas av det vita täckelset; han övervakar utväljandet och de utvaldas vandring.

Ytterligare exempel har lämnats på måttens betydelse i tidigare nummer av Dagningen. Det skulle föra för långt att här upprepa dem.

AVSLUTNING.

Vi vet att Bibeln består av 66 böcker skrivna av olika personer på vitt skilda tider. Trots detta behandlas i dem en och samma plan. Vi har denna uppfattning. Flertalet människor är av en annan uppfattning; de kan icke finna en genomgående plan i Bibeln. Det finns t. o. m. de som vill taga bort Gamla testamentets böcker ur Bibeln och endast behålla Nya testamentets böcker.

Studiet av kronologi och mått ger oss emellertid ett nytt stöd för uppfattningen om en genomgående plan och måtten dessutom en ny möjlighet att påvisa samband mellan å ena sidan sådana byggnader som tabernaklet, Salomos temel, Hesekiels tempelsyn och å andra sidan Stora pyramiden vid Gize i Egypten. Härigenom knyts Stora pyramidens symbolik och mått fastare till Guds ord i Bibeln. Det förefaller högst sannolikt, att en successiv övergång från tro till åskådning kommer att gå via jämförelser mellan kronologi, mått och händelser i världen. De samband som hittills funnits mellan de byggnader jag nämnt visar, att de ha en och samma stora arkitekt till sin upphovsman.

Jag vill sluta mitt föredrag i dag med att slå fast att kronologi är grundvalen i den gudomliga tidsåldersperioden. En *rätt kronologi* är en förutsättning för en rätt bedömning av var vi befinner oss på tidens ström och alltså en förutsättning för riktiga jämförelser mellan Bibelns förutsägelser och händelserna i världen. Endast en på logiska och korrekta jämförelser baserad lära kommer att hålla under den kommande tid av nöd, som vi i våra dagar se tydliga tecken på. Den tolkning av Bibeln, som sammanfattas under benämningen "Den Gudomliga Tidsåldersplanen", är enligt min uppfattning den enda tolkning av Guds ord i Bibeln, som verkligen är grundad på "hälleberget".

Stockholm den 30 aug. 1956.

A. K.

Sanningens grundtankar

Eller

Det Abrahamitiska förbundet, som det också benämnes.

(Föredrag hållet av broder Emil Andersson vid konventet i Stockholm den 1—3 september 1956).

Text Heb. 6: 13—20.

Gud använde Abraham och hans familj, såsom förebilder för att belysa sin frälsningsplan. Abrahams hustru Sara och hennes tjänstekvinna Hagar, förebildar två förbund, såsom Aposteln Paulus förklarar i Gal. 4: 22—31; där han skriver: "Det är Ju skrivet, att Abraham fick två söner, en med sin tjänstekvinna och en med sin fria hustru. Men tjänstekvinnans son är född efter köttet, då däremot den fria hustruns son är född i kraft av löftet. Dessa ord hava en djupare mening, ty

de båda kvinnorna beteckna två förbund. Av dessa kommer det ena från berget Sinai och föder sina barn till trälldom, och detta har sin förebild i Agar. Berget Sinai kallas nämligen i Arabien för Agar och svarar emot det nuvarande Jerusalem, ty detta lever med sina barn i trälldom. Men det Jerusalem, som är där ovan det är fritt, och det är vår moder. Och så tillägger Aposteln; "Och I mina bröder, äro löftets barn, liksom Isak var.

När Gud utvalde Israels folk, framför alla andra folk, så upprätade han ett förbund med dem vid Sinai. Detta förbund innehöll tio lagparagrafer, och de lovade att hålla detta förbund efter bästa förmåga. Och Moses sattes till Medlare för detta förbund. Men Moses förmådde inte få Israels folk att hålla Guds lag. Lagen, som utgjorde förbundet, var fullkomlig, men människorna, som skulle hålla förbundet voro ofullkomliga och oförmögna att hålla lagen. Därför säger Mose: "En profet bland ditt folk, av dina bröder, en som är mig lik, skall Herren, din Gud, låta uppstå åt dig, honom skolen I lyssna till. Och det skall ske, att var och en som icke lyssnar till den profeten, han skall utrotas ur folket." Aposteln Petrus hänsyftar på denna profetia, när han vid ett tillfälle talade till en hop judar i templet, sedan han hade helbrägdagjort en ofärdig man som satt vid ingången. Han förklarade då för folket att det var genom tron på Jesus namn som denne man hade blivit botad. Och att det var genom oförstånd och blindhet som deras rådsherrar hade dräpt livets furste. Petrus uppmanade dem och sade: "Gören därför bättring och omvänden eder, så att edra synder bliva utplånade, på det att tider av vederkvickelse må komma från Herren, i det att han sänder den Messias, som han har utsett åt eder, nämligen Jesus, vilken dock himmelen måste behålla intill tiderna för alltings återställelse, varom Gud har talat genom sina forntida heliga profeters mun." Apg. 3: 19, 21.

Tiderna för alltings återställelse sammanfaller således med Herrens andra tillkommelse. Vi ha en liten tidning — Dagningen — som utkommer en gång i månaden och på vars omslag står "Förkunnare av Kristi närvaro". Någon som kanske inte haft tillfälle att studera detta ämne, har svårt att förstå ett sådant påstående, emedan vi alla fått en

skev uppfattning om Herrens andra tillkommelse, som bibringats oss genom den traditionella religionen, vilken tolkar bibelns symboliska språk bokstavligt.

För det första, få vi komma ihåg, att när Jesus uppstod på tredje dagen, uppstod han icke som en mänsklig varelse, utan som en andevarelse. Så skriver Aposteln Paulus i 1 Kor. 15: 45 "Den första människan, Adam, blev en levande själ, el. varelse. Den siste Adam åter blev en levandegörande." Och i 2 Kor. 5: 16, skriver han: "Och om vi än efter köttet hade lärt känna Kristus, så känna vi honom nu icke mer på det sättet."

Men säger någon, står det inte, att allas ögon skola se honom? Jo, men man kan se på olika sätt. Det står nämligen också; "Se på Jesus, trons hövding och fullkomnare, som i stället för att taga den glädje, som låg framför honom, utstod korsets lidande och aktade smälek för intet och, som nu sitter på högra sidan om Guds tron. Se, på honom, som har utstått så mycken gensägelse av syndare, på honom mån I tänka, så att I icke tröttnen och uppgivens i edra själar". Heb. 12: 2, 3. Det är med förståndets ögon vi se Jesus, Och det är med förståndets ögon vi se Herrens andra närvaro, genom att giva akt på tidens tecken. Det står också, "han skall låta sig ses av dem som bida efter honom till frälsning". Hebr. 9: 28.

Men, kanske någon säger, skriver inte Petrus, att vid Herrens andra tillkommelse, då skola himlarna med dån försvinna och elementen upplösas av hetta, och jorden och de verk, som äro därpå förbrännas. Att det här icke är fråga om de bokstavliga himlakropparna och den bokstavliga jorden som skola förgås, är tydligt, ty då vore det ej något mer att diskutera om, då voro ju allt slut. Men samma grekiska ord, som i denna text blivit översatt med "himlakroppar" i 1917 års sv. översättning, och elementen i äldre översättningar, är översatt med "världens makter" i Kol. 2:20. Gal. 4: 3. Aposteln syftar här på de andliga makter, som stodo bakom den judiska ceremoniallagens bestämmelser. Därav förstå vi, att de himlar och de element, som skola upplösas av hetta, åsyfta andliga makter, som nu finnas och som har haft makt och inflytande över folken. Allt sedan Kyrkan förenade sig

med staten, har den haft makt och inflytande över folken. Men hur är det nu, i de länder där den har varit som starkast, har det nu inte börjat att bliva ganska hett för den? Se på den grekisk-katolska kyrkan i Ryssland. Och det är bara en tidsfråga när den romerskkatolska kyrkan förlorar den makt och det inflytande den ännu har kvar över folken. Det är dessa "himlar" eller andliga makter, som skola försvinna på Herrens dag. Men Herrens dag skall vara ett tusen år och vi äro nu bara vid dess början. För världen skulle den dagen komma såsom en tjuv, men för Herrens folk, som är vakande, skulle den icke komma som en tjuv om natten. När Jesus talade om sin andra tillkommelse, sade han: "Saliga äro de tjänare, som deras Herre finner vakande, när han kommer. Sannerligen säger jag eder: Han skall fästa upp sin klädnad och låta dem taga plats vid bordet, och själv gå fram och betjäna den." Luk. 12: 37.

Denna Herrens profetia visar, att vid den tiden för Herrens närvaro skulle det finnas ett särskilt Herrens bord, dukat för Herrens folk. I en annan profetia säger Jesus, att det skulle finnas en trogen och förståndig förvaltare, som skulle sätta över trons husfolk, för att i rätt tid giva dem deras bestämda kost. Luk. 12: 42. Dvs rätta utläggningar och tolkningar av Guds ord.

De, som ha läst Studier i Skriften veta att sådana tolkningar ha varit tillgängliga allt sedan 1874. Det var år 1881 som Pastor Russell lät trycka ett litet häfte, som kallades "Föda för tänkande kristna". Och detta utdelades vid alla kyrkdörrar i Amerika och England. I denna skrift framställdes läran om återställelse, vilken förlorats ur sikte under den mörka medeltiden, då den katolska kyrkan hade monopol på att tolka skriften.

Ett annat tidens tecken är Israel, som under de senaste 40 åren församlats till Palestina, och där upprättat en judisk stat. Detta är ett av de starkaste bevisen för att vi ha kommit till skörden, som är evangelii tidsålders ände. Insamlandet av vetet i den himmelska ladan måste först ske, innan återställelsen kan börja. Ingen kan erhålla återställelse till mänskligt fullkomligt liv, förrän Riket blir upprättat, och riket är icke fullt upprättat i makt och härlighet för än den siste lemman i Kristi

kropp, har gjort sin kallelse och utkorelse fast och blivit beprövad och befunden värdig en plats i den första uppståndelsen. Då skall den store motbildlige Isak, Abrahams andliga säd, välsigna alla jordens folk.

ISAK VAR EN FÖREBILD PÅ KRISTUS.

Abraham fick vänta länge på löftets son. Abraham var ett hundra år och Sara nittio år när Isak föddes. Abraham hade förut en son med tjänstekvinnan Hagar. Denne son, Ismael, och hans moder Hagar, förklarar Aposteln Paulus, vara förebilder på den judiska nationen och lagförbundet ty, såsom skriften säger: "Driv ut tjänstekvinnan och hennes son, ty tjänstekvinnans son skall förvisso icke ärva med den fria hustruns son". Vidare tillägger han: "Alltså, mina bröder, vi äro icke barn av en tjänstekvinna, utan av den fria hustrun. Härmed ville aposteln bevisa, att löftet till Abraham icke gällde Israel efter köttet, utan Israel efter anden. Endast de bland judarna som mottogo Jesus som sin väntade Messias, vilka Jesus kallade sanna Israeliter, blevo arvingar till löftet genom tro på Jesus som deras återlösare. De övriga bland judarna blevo förkastade, från Guds speciella ynnest, såsom Paulus förklarar i Rom. 11: 25—26: "Förstockelse har drabbat en del av Israel och skall fortfaara, intill dess hedningarna i fulltalig skara hava kommit in; och så skall hela Israel bliva frälst, genom den store motbildlige Isak, Kristus, Återlösare". Den förhårligade församlingen, som under evangelii tidsålder varit hans sanna efterföljare, har genom tron blivit löftets arvingar, arvingar till det edsvurna löftet, om välsignelse till alla jordens folk, som Gud lovade Abraham.

Men för att Kristus skulle bliva en andre Adam, som skulle giva världen liv, måste han först komma hit ned på jorden och födas som en fullkomlig människa, genom en jungfrufödelse, genom ett Guds under. Liksom Isak blev född genom ett Guds under. Dock skiljer sig Isaks födelse från Jesus födelse däri, att Isak hade en jordisk fader, men Jesus hade ingen jordisk fader, ty då skulle han icke kunnat återlösa Adam och hans släkte. Jesus säger om sig själv: "Förrän Abraham blev till är jag". Joh. 8: 58 Hans föremänskliga liv blev överflyttat till jordiska förhållanden. Hans liv var rent och obesmittat av den

adamitiska synden. Då han frivilligt uppoffrade sitt fullkomliga mänskliga livs döden, erlade han lösepenningen för Adam och alla, mänskliga liv i döden, erlade han lösepenningen för Adam och alla, eftersom döden kom genom en människa, så kom ock genom en människa de dödas uppståndelse. Och såsom i Adam alla dö, så skola ock i Kristus alla göras levande. Men var och en i sin ordning."

Gud har en på förhand uppgjord bestämd ordning i sin frälsnings plan. Först måste Jesus komma, lida och dö, och giva sitt liv till en lösen. Därefter har det utgått en himmelsk kallelse under evangeliitidsålder till alla, som varit villiga att efterfölja Jesus, för att bliva delaktiga med honom i löftet. Såsom Aposteln Paulus förklarar i sitt brev till Galaterna 3: 26—29. "Alla ären i Guds barn genom tron i Kristus Jesus; ty i alla, som haven blivit döpta till Kristus, haven iklätt eder Kristus. Här är icke jude eller grek, här är icke träl eller fri, här är icke man eller kvinna, alla ären I ett i Kristus Jesus. Hören I nu Kristus till, så ären I därmed ock Abrahams säd och arvingar enligt löftet". Och Jesus sade: "Frukta icke du lilla hjord, ty det har behagat eder Fader att giva eder riket". Luk. 12: 32.

GUD PRÖVADE ABRAHAM.

Vi läsa i 1 Mos. 22: 1, 2; att Gud satte Abraham på prov då han sade: "Tag din son Isak, din ende son, som du har kär, och gå bort till Moria land och offra honom där såsom ett brännoffer, på ett berg som jag skall visa dig."

Det var ett svårt prov som Abraham sattes på. Han kanske inte förstod hela betydelsen av detta prov. Men Abraham lydde Gud. Han tänkte att om Gud krävde detta offer av Abraham, så var Gud också mäktigt att uppväcka Isak från döden. För denna sin lydnad och trohet, lovade Gud Abraham med en ed, sägande: "Jag svär vid mig själv, eftersom du har gjort detta och icke undanhållit mig din ende son, därför skall jag rikligen välsigna dig och göra din säd talrik såsom stjärnorna på himmelen och såsom sanden på havets strand; och din

säd skall intaga sina fienders portar. Och i din säd skola alla folk på jorden välsigna sig, därför att du lyssnade till mina ord". 1 Mos. 22: 16—18.

I detta löfte, ligger hela Guds frälsningsplan förborgad, såsom i ett nötskal. Genom Abrahams lydnad, att icke undanhålla sin ende son, förebildas Guds uppstått att i tidens fullbordan utgiva sin ende son, på det var och en, som t r o r på honom icke skall förgås, utan hava evigt liv. Joh. 3: 16. I skriften lägges stor vikt på tro, för att någon skall kunna behaga Gud. De, som söka Gud, läsa vi, måste tro att han finnes, och att han lönar dem, som söka honom. Vid närmare undersökning av begreppet tro, finna vi att det innebär något mera än endast ett erkännande av ett fullbordat faktum av Guds verk. Det innebär också lydnad för guds vilja. Det var något, som Abraham måste göra för att bevisa sin tro på Gud. Här gällde det för Abraham att offra det käraste han ägde. Men för denna sin tro och lydnad, för Guds vilja, gav Gud honom stora och dyrbara löften. Gud lovade att vara en sköld för Abraham. En sköld är ett skydd som användes i strid, för att skydda mot en angriparens pilar. Så har Gud lovat att skydda alla, som tro och lyda hans vilja.

Likasom Gud kom till Abraham, för att sätta honom på prov, kommer han till var och en, som har kommit till tro på honom. Han begär inte av oss, att vi skola offra ende sonen, om vi ha någon, men han begär något som för oss är lika dyrbart, som ende sonen. Då Jesus talade om villkoren för lärjungaskap, som vi läsa om i Matt. 16: 24: sade han, "Om någon vill efterfölja mig försake han sig själv". Att försaka betyder att uppgiva något som är dyrbart för oss. Och vad är det som Gud har givet oss och som han icke kan taga ifrån oss, om icke vår vilja. Gud har givit oss valfrihet. Gud handlar icke med andra än dem, som äro villiga att underordna sig hans vilja. Därför säger han: "Giv mig, min son ditt hjärta och låt mina vägar behaga dina ögon". Ordsp. 23: 26.

Om vi äro villiga att underordna oss hans vilja, så lovar Gud att han skall bliva en sköld för oss, en tillflykt och en borg. Redan i denna tiden har Gud skänkt oss många dyrbara och stora löften. Och

Aposteln Petrus skriver, att i kraft av dem skola vi bliva delaktiga av Gudomlig natur. Men för att dessa löften skola vinna kraft måste vi genom tron tillägna oss dem. Gud slösar icke dessa välsignelser över dem, som äro onda och otacksamma, men han skänker dem till alla, som giva akt på hans vilja och äro villiga att göra den, vad det än kostar.

Underordnande oss själva under Guds vilja, bruka vi sanningens vänner kalla för invigning, som symboliseras med nedsänkning i vattendopet till Kristus. Den, som ej har gjort en sådan invigning, med eller utan vatten, kan icke göra anspråk på att tillhöra Abrahams andliga säd eller Kristus. Abraham hade många andra söner med sina biustrur, till dem gav han skänker, men åt Isak gav han allt vad han ägde, däri inberäknat löftet, det edsvurna förbundet! Mos. 25: 5, 6.

Somliga tro, att det icke är nödvändigt att symbolisera invigningen i närvarande tid. Men jag kan icke se att en sådan uppfattning är i överensstämmelse med skriftens ord. För det första är symbolisering ett vittnesbörd inför församlingen att vi har gjort vår invigning, för det andra hjälper det oss att hålla fast vid vår föresats, att vandra på den smala vägen, som leder till det eviga livet.

Men det är icke vilket dop som helst som har betydelse, och allra minst barndopet. Detta visas av vad vi läsa i Apg. 19: 3—7. "Då Paulus på en av sina missionsresor kom till Efesus träffade han några lärjungar och frågade dem: "Undfingen I helig ande, när I kommen till tro?" De svarade honom: "Nej vi hava icke ens hört, att helig ande är given." Han frågade: "Vilken döpelse bleven I då döpta med"? De svarade: "Vi döptes med Johannes döpelse." Då sade Paulus: "Johannes döpelse var en döpelse till bättring, och han sade därvid till folket, att det var på den som skulle komma efter honom, det var på Jesus, som de skulle tro. *Sedan de hade hört detta, läto de döpa sig i Herren Jesu namn.* Och när Paulus lade händerna på dem, kom den helige ande över dem, och de talade tungomål och profeterade. Och tillsammans voro de vid pass tolv män. Talandet med främmande tungomål, var ett tecken, som gavs på apostlarnas dagar, men som sedermera upphörde efter apostlarnas död.

Till den, som tror att det nu är försent att inviga sig, vill jag endast hänvisa till vad Herren sade till Abraham: "Eftersom du har gjort detta och inte undanhållit mig din ende son, därför skall jag rikligen välsigna dig". Vi inviger oss icke till en plats i riket, utan till att underordna oss Guds vilja. Det kommer alltid att vara tillbörligt att underordna sig Guds vilja. När Jesus invigde sig vid Jordan, var detta för att symbolisera sin villighet att göra vad som var Guds vilja med honom. Endast de som äro villiga att helt underordna sig Guds vilja, äga Guds frid i fullt mått i sina hjärtan. "Binden offret med tåg vid altarets horn", säger Psaltaren 118: 27.

Det är dock ej nog att vi en gång gjort vår invigning, utan vi måste också se till, att vi alltjämt äro trogna vårt invigningslöfte, som innebär trohet intill döden. "Var trogen intill döden, så skall jag giva dig livets krona". Upp. 2: 10.

Följande sång, som var ämnad som en hälsning till vårt konvent i Stockholm, har anlänt i ett uppmuntrande brev från vår kära Syster Anna Paulsen, Norge:

"SYNG AV FRYD."

*Syng av fryd — Guds folk paa jorden, —
snart Jesus Krist en Konge vorden.
Han er salvet av JEHOVA GUD.
Denne verdens onde rike,
må nu for Kongers Konge vike —
og mørkrets fyrste — kastes ud.
Avlösningen er naer — mot dommen det nu baer —.
Satans rike avslöret er, —
av Sanhedsløys der Straaler ut fra Krist's naeruaer.*

*Denne verden snart forsvinder —
med Kristus det en ny oprinder,
dens grundvold er retfaerdighed.
Snart er ventetidens omme —
og vi får se Guds rike komme,
det skal bestå i Evighed.
Naer livets morgon gryr, alt ont for evigt flyr
bort fra jorden — og paa Hans ord,
sit løfte tro — fremstaar en ren fornyet jord.*

Bland de djupa tankar som framhållas i brevet från syster A. P. må följande nämnas:

”Ja det er nok mange röster i denne tid. Jeg har faat brever fra Söstre, som skriver en del om »alles evige frelse». En br. skriver, at Daggrø er 50 aar tilbage i tiden — og at hele brudeskaren forlængst er insamlet og nu sammen med Jesus i Himmelen. Der er ogsaa andre, som siger at de er i Sandheden, men som siger, at Jesus ikke nu er naervaerende. De allerfarligast röster er det nok naar daemone fremtrer i Lysets skickelse, med sin blandning av løgn og sandhed. Vi behøver ikke tvivle på, at disse onde aander nu har faat større frihet og kan nerme sig menneskene — for, — om muligt, at besmitte deres sind. Den tiltagende grusomhed, som utvises av baade voksne og barn, taler sit tydelige spraak, og kan nok föres tilbage til daemonernes virksomhed i det sjulte.”

Tack kära Syster för brevet med de allvarliga tankarna i vilket vi till fullö instämmer. Tack även för ”Fröjdesången”. Må allt tjäna till ”att göra oss skickliga till att vara tjänare åt ett nytt förbund, ett som icke är bokstav, utan är ande, ty bokstaven dödar, men anden gör levande.” (2 Kor. 3:6).

Red.

Danska röster vid konventet.

(Kort referat av Broder Hasselgaards föredrag vid Stockholmskonventet).

"I skulle ikke strides", læser vi i Guds Ord, men hvorledes kan der da siges, at vi skal *stride* Troens gode Strid? I Verden kamper enhver for *sin* Mening — ja, ikke alene det, men nu har vi ogsaa Atomkrigen, som kan afstedkomme en saa frygelig Ødelæggelse, at intet Kød vilde frelses, om ikke der blev grebet ind — men for de udvalgte Skyld vil Gud gribe ind. Kan det da være Guds Hensigt at alt (med Undtagelse af de Udvalgte) skal ødelægges? Nej, men det er de sidste Krampetrækninger af Satan — Han har arbejdet efter de første Principer, efter Løgnens og Underfundighedens. Han sagde till Moder Eva: "Har Gud virkelig sagt, att I ikke maa spise af noget Træ i Haven . . ?" Han fordrejede Sandheden og søgte at gøre Guds Ord till Usandhed, at vække Mistro og Mistillid. Og han sagde vidare: "I skal ikke dø, men I skal faa Kundskab . . ." — Men Jesus vil aflive denne Løgn. — Vi taler om Hedninger — er *det* de sorte, de farvede Folk — nej — de findes i stort Tal, ogsaa i den hvide, civiliserade Verden. Der er mange, som ikke tror paa den levende Gud, derfor maa der strides og kampfes.

I første Tim. 11—12 læser vi: "Jag efter Retfærdighed, Gudsfrygt, Tro, Kærlighed, Taalmodighed og Sagtmodighed — og *strid* Troens gode Strid.—" Ja, saaledes formanede Paulus sin Dicipel, og den samme Undervisning gælder ogsaa os — der er noget, vi skal kæmpe for. Der er en Slagmark ude i Verden, men vi ved om en Slagmark, der er i vort eget Kød. Det kan til Tider blive en haard Kamp at kæmpe mod vore nedarvede Tilbøjeligheder. — Lige efter at vi har taget Indivielsens Trin føler vi os lykkelige — men saa kommer Prøverne, — kort efter kan vi være nær ved at snuble, nær ved at tabe Modet og bliver fristet til at trække os tilbage fra Kampen. Vort Blik er

ikke endnu afklaret, saa vi kan skelne mellem hvad, som er Ret og Uret i Guds Øjne, eller se, hvad der er hans Vilje. Ofte mislykkes det for os at bekæmpe vor gamle Natur. Men under Kampen gælder det om at holde os til Guds Ord, mindes, hvad Herren har sagt, vi skulle gøre. Vi læser: "Herren skal stride for Eder, — men i skulle være stille". Israels Folk blev forfulgt af en mægtig Fjende — det røde Hav laa foran dem, og Fjenden var bag dem, — det syntes at være Døden, hvor de end vendte sig. Men Herren stred for dem — aabnede Vejen fremad og ødelagde Fjenden, som forfulgte dem. Ogsaa vi maa drage over det røde Hav, ogsaa vi maa komme gennem en Ør-kentilstand for att prøves og lutres. — I Aab. 12 læser vi om Kvinden, der føder et Barn, og Dragen søgte at sluge dette Barn, saa snart det var født, men det blev borttrykket til Gud og til Hans Trone. Men *Kvinden* flydde ud i Ørkenen, hvor hun ved Guds Omsorg fik sin Føde. Ogsaa vi bliver bekæmpet, derfor maa vi, før vi begynder Kampen, tage Guds fulde Rustning paa. Det læser vi om i Efes. 6: 11—18. Det er ikke nok, at vi har en enkelt Del af Rustningen paa, nej — vi maa iføre os hele Rustningen — vi maa være sande i vort Hjertes Inderste, være ikklædt Retfærdighed som en Brynje. Vi læser om Daniel, at disse Mænd, som søgte at anklage ham for Kongen, kunne intet Klagemaal finde mod ham, han var ikklædt Retfærdighed. Vi maa være ombundne paa Fædderne med den Færdighed til Kamp, som Fredens Evangelium giver. Vi maa holde Troens Skjold for os, for dermed at slukke alle den ondes brændende Pile, Vi maa tage Frelsens Hjelm og Aandens Sværd, som er Guds Ord — og — vi maa bede — baade for os selv og for alle de hellige.

I 2. Kor. 10: 3—5 giver Paulus os Undervisning om, hvad vore Vaaben er, og hvorledes de skal bruges, — vi læser: "Om vi end vandrer i Kødets (selv om vi er Mennesker) saa strider vi dog ikke paa kødelig Vis — vi har ikke kødelige Stridsvaaben — nej — det er en helt anden Slags Vaaben, vi har. De Vaaben, vi har, er mægtige for Gud til at omstyrte Tankebygninger af enhver Højde, som rejser sig

imod Kundskaben om Gud, og tager enhver Tanke til Fange under Lydighed mot Kristus. — Er vore Tanker taget til Fange under Lydighed mod Kristus? — Har vi givet os hen til at forstaa, til at faa Indsigt? — Bøjer vi vore Tanker til Lydighed under Kristus? — I den gamle Bog Bibelen kan vi faa alt dette at vide. I Efes. Brevet blev der givet en klar Oplysning om, hvorledes vi skal kæmpe Troens gode Strid, om den skal faa nogen Betydning ind for Gud. Jesus havde i Sandhed kamp mod Ondskabens Aandeh r. — Josef fik B d om at flygte til Egypten med Maria og Jesusbarnet, derefter fulgte det frygtelige B rnedrab. — Ogsaa nu g r Djævelen snedige Anløb, og Menneskene er forblindede af ham, og i deres Blindhed s ger de at finde stærkere og stærkere Bomber, saa de tilsidst vil sprænge hele Jorden i Luften. — Jesus sagde "Elsk ikke Verden, heller ikke de Ting, som er i Verden". Alt dette skal vi kæmpe imod — alt, hvad der smager af Misundelse, Hovmod eller  relyst. Dette er fra Kødet, fra Djævelen. Ham skal vi kæmpe imod, afvise ham, ligesom Jesus gjorde. — Det er en daglig Kamp. Derfor maa vi være taknemmelige for at Br. Russell har faaet Lov at se og vise os Guds Frelsesplan og gjort os opmærksomme paa, hvor langt vi er naaet paa Tidens Str m, peget paa Tegnene paa Jesu Nærværelse — f r troede vi, det skulle komme med Bulder og Brag. — Jeg husker som Barn, det var en Dag et forfærdeligt Tordenvej, og der opstod en stor Brand, saa hele Himlen var farvet r d af Ildsk ret, d  troede min Fader, at det var Jordens Undergang. — Ved en Lejlighed var der en Prædikant, som talte om Helvede, og at alle, som ikke kom til Troen, vilde gaa til dette frygtelige Pinested. — Det er ikke paa den Maade, vi skal stride — nej — kampen maa begynde i Hjertet. "Staa omgjordede om Eders L nder med Sandhed, ikl dte Retfærdighedens Panser". — Saa siger Modstanderen: "Du maa passe, at du ikke bliver uretfærdigt behandlet" — "2 Tim. 3—4 Retfærdighedens Panser er ikke Selvretf rdighed. Selv om vi bliver misforstaaet, skal vi alligevel vise Retfærdighed og Kærlighed. Gud har tilmaalt os et stort Maal af Kundskab, men den maa

udøves i Visdom. Har vi ikke Kærlighed, då gavner det intet, at vi har Kundskab — vi maa forkynde Fredens Evangelium — det er underlige Vaaben der er givet os, dog mægtige til at nedbryde Tankebygninger — vi maa med Sagtmodighed vise andre til rette ud fra Bibeln.

Matt. 7: 21—24, her har vi Jesu egne Ord. — Har vi gjort os en eller anden Kæphest eller Hobby, da maa vi passe paa at vi ikke altid rider paa den. Vi maa ikke forlade vor første Kærlighed — mon Sandsvenner har forladt den? 1914 blev en Prøve for mange — der skete ikke det som mange havde ventet, det blev en Snublesten for mange. — Abraham troede Gud, derfor blev Løftet givet til ham 1 Mos. 12: 1—4 — Abraham var 75 Aar da Gud sagde dette, Kpt. 15 (?) Det var Abraham en Sorg, at Elieser skulle blive hans Arving — han havde ingen Børn — Gud gav ham Løftet, og Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til Retfærdighed. Og Abraham var 99 Aar før han fik Isak. Det var saa forunderligt, noget saadant var aldrig sket før, dog troede han. Gud meddelte Abraham om Sodomas og Gomorras Ødelæggelse, Abraham bad for dem, det viser hans gode Sindelag. — Jeg siger dette for at vise, hvad Tro er, selv om det ikke sker, som vi havde ventet. Vi maa have Abrahams Tro. — Der gik 40 Aar fra 1914—1954 — ogle mente, at da vilde der ske noget, andre, at det vilde ske 56—58. Det kommer an paa at bie paa Herren. Abraham ventede mange Aar efter at Løftet var givet, før han fick en Søn. Det var vel en Prøve at vente — endelig kom Sæden. — Og — saa Budet om at ofre sin unge Søn, som han elskede over alt. Han gjorde kun een eneste Ting — Han adlød Gud, i Tro paa at Gud kunne give ham tilbage fra Døden. — Jesu Disciple bad "forøg os Troen". De havde troet, at Jesus skulle oprette Riget for Israel. Ap.G. 1: 6. — De havde endnu ikke faaet den hellige Aand, nu var Jesus død, — paa Vej til Emmaus kommer Disciplenes sorgfulde Tanker frem, idet de siger "Vi havde dog forventet at . . ." Derfor gør vi Ret i at studere Guds Ord, indtil Morgenstjernen gaar op i vore Hjerter. — Profeterne skrev, drevne af Guds Aand, men forstod ikke selv hvad de skrev om — Daniel spurgte men fik Svaret: "Luk og forsegl Bogen

indtil Endens Tid — "De forstandige er dem som er bleven oplyste af Guds Ords Sandheder. — Jesus siger: "Naar I ser disse Ting ske (Tegnene) da opløft Eders Hoveder . . ." Kære Venner, vi er vel ikke i Tvivl om, at disse Ting sker — Vi venter paa vort nye Fædreland og maa være taalmodige. — Apostlene ventede og troede — 1. Pet. 4: 7—8, 1. Joh. 2: 18 . . . Selv om det ikke skete, som de havde ventet, saa blev det dog den yderste Tid for Israels Folk. Ja, vi maa lære af Abraham at være vel væbnede med Troens Skjold og have Aandens Sværd, og vi maa stræbe efter at faa et fuldt Maal af Guds Aand, for at brugte dette Sværd paa rette Maade. — Men Gud ske Tak, som give os Sejr ved Jesus Kristus, vor Herre. Amen.

Sprid Dagingen och dess traktater.

"GUD OCH FÖRNUFTET". En liten bok om 64 sidor vars innehåll kastar ett klart ljus över världshändelserna, sedda i Bibelns ljus och skänker hugsvalelse till varje människa som längtar efter den kommande rättfärdighetens och kärlekens värld — Guds rike. Pris 1 kr.

"DEN STORA SLUTSTRIDEN — sedan världsfred". Den är skriftenlig aktuell och tankeväckande. Pris 50 öre.

Följande traktater kan erhållas avgiftsfritt:

Ett välsignat hopp för den lidande mänskligheten	8 sidor
Guds plan för mänsklighetens frälsning	8 „
Vad, och var är helvetet?	8 „
Under Dina vingars skugga, endast där är livets lycka	8 „
Världen i födslovånda	2 „

PRENUMERERA PÅ TIDSKRIFTEN DAGNINGEN.

Fem kronor per år.

Insätt bidrag på Dagingens postgirokonto nr 8703.

Rekvirera från Dagingens Expedition.

Torpagatan 32 A. Jönköping. Tel. 103 96.